

учителството. Замѣсти го Еньо Мариновъ. Той бѣ се училъ въ Пловдивъ при Якимъ Груевъ. Слушахъ да се приказва за него, че билъ много ученъ: знаелъ турски, френски и гръци езици... Между съученицитѣ ми бѣше и Василъ Пѣтлешковъ. Азъ другарувахъ съ него. Една привечерь, като минавахме презъ училищния дворъ, ние чухме, че въ училището нѣкой пѣе. Ослушахме се. Учителтъ Мариновъ пѣеше въодушевено пѣсенъта „Стани, стани, юнакъ балкански“. Той повтаряше думитѣ ясно и натѣртено, повтаряше всички куплети и ние разбирахме думитѣ на пѣсенъта добре... Ние останахме просто гръмнати отъ това откровение. За пръвъ пѣтъ душитѣ ни трепнаха отъ любовъ за родината, за пръвъ пѣтъ презъ младитѣ ни умове мина ясно мисълъта, че сме длѣжни съ оржие въ рѣка да извоюваме свободата ѝ. Възторгъ и скръбъ едновременно изпълниха душитѣ ни и останахме така, почти слисани, додето трая хубавата мелодична пѣсенъ...

Година по късно въ Брацигово дойде отъ Браила Георги Петровичъ Джамбазовъ. Той бѣше брациговецъ, но живѣеше въ Влашко. Една вечеръ той дойде на гости у дома, имаше и много други гости. По едно време, споредъ тогавашния обичай, всѣки гостъ по редъ изпѣваше по една пѣсенъ. Помолиха и Петровича. Той се изправи важно, погледа събранитѣ и започна буйно „Вѣтъръ ечи, Балканъ стене“.

Всички заслушаха благоговѣйно. Въ шумната стая настѣпи мъртва тишина. Азъ се заковахъ като че на мѣстото си и се обърнахъ цѣлъ въ слухъ. Пѣсенъта бѣ нова и пѣта отъ човѣкъ дошелъ отъ далечно и свободно Влашко, правѣше на всички необикновено впечатление, сякашъ се пѣеше български химнъ. Когато пѣвецътъ свърши, грѣмки одобрителни викове изразиха възторга на всинца ни. Дали защото отразнахъ съ тѣзи пѣсни или защото събуждатъ сега рой спомени въ душата ми, и днесъ ми е мило да си ги